

Poema rondelurilor

Alexandru Macedonski

Rondelurile pribege

Rondelul lucrurilor

Oh! lucrurile cum vorbesc,
Și-n pace nu vor să te lase
Bronz, catifea, lemn sau mătase,
Prind grai aproape omenesc.

Tu le crezi moarte, și trăiesc
Omprăștiate-n orice case, --
Oh! lucrurile cum vorbesc,
Și-n pace nu vor să te lase.

Și câte nu-ți mai povestesc
On pustnicia lor retrase
Cu tot ce sufletu-ți uitase
Te-mbie sau te chinuiesc. --

Oh! lucrurile cum vorbesc.

Rondelul oraşului mic

Oraşul mic te fură-ncet
Cu ale lui tăcute strade,
Cu oameni proşti, dar cumsecade,
Ce nici nu ştiu că sunt poet.

Cu centrul intim şi cochet,
Şi fără case cu arcade;
Oraşul mic te fură-ncet
Cu ale lui tăcute strade.

Prin umbra parcului discret,
Nu se strecoară mascarade
Şi nu s-aud on el tirade
Despre-al politicii secret. --

Oraşul mic te fură-ncet.

Rondelul de aur

Căldură de aur topit,
Și pulbere de-aur pe grâne,
Ciobani și oi de-aur la stâne,
Și aur pe flori risipit.

On toți, și on tot, potopit,
El bate din aripi pânze. --
Căldură de aur topit,
Și pulbere de-aur pe grâne.

De-al soarelui jar cotropit,
Pământul, sub vrajă, răzâne,
Și orice femei se fac zâne,
Cu suflet din flăcări răpit --

Căldură de aur topit.

Rondelul lunii

Deși pe cer e-aceeași lună --
Dar unde e cea de-altădată?
Minciuna vieții ce mă-mbată --
E azi o altfel de minciună.

Ca și atunci, duios răsună
Cavale-n noaptea onstelată,
Și-n cer zbmbește-aceeași lună --
Dar unde e cea de-altădată?

A ei lumină argintată
Cu roze albe mă-ncunună,
Și cbntă tot pe vechea strună,
Dar pentru mine e schimbată,

Deși pe cer e-aceeași lună.

Rondelul crinilor

On crini e beția cea rară
Sunt albi, delicați, subțiratici, --
Potirele lor au fanatici --
Argint din a soarelui pară.

Deși, când atinși sunt de vară,
Mor pълcuri, sau mor singuratici,
On crini e beția cea rară
Sunt albi, delicați, subțiratici.

On moartele vremi, mă-mbătară,
Când fragezi, și primăvăratici,
On ei mă sorbiră, extatici,
Și pe aripi de rai mă purtară

On crini e beția cea rară.

Rondelul țiganilor

Țiganii merg fără-ncetare --
Nu știu nici ei când au pornit,
Dar se tot duc neconținut,
Ompinși de-o vecinică chemare.

Cu galbeni ochi pierduți on zare, --
De când se știu, s-au pomenit --
Țiganii merg fără-ncetare
Nu știu nici ei când au pornit.

Mereu țigani, — cu mic, cu mare,
Au tot născut și-au tot murit --
Și tot spre visul nemplinit,
Răpiți de-aceeași aiurare,

Țiganii merg fără-ncetare.

Rondelul cercetașilor

Mai mari, mai mici, trec cercetașii,
Un prinț din suflet i-a desprins,
Pe toți on ochi cu foc nestins,
La tot spre-a fi cu el părtașii.

Ca mbine ei vor fi ostașii
Sub steagul țării neonvins,
Cu mici, cu mari, trec cercetașii --
Un prinț din suflet i-a desprins.

Oricât le suntem naintașii,
De focul sfânt ce l-am aprins,
Ne este sufletul cuprins,
Ș-ai noii țări vedem fruntașii

Când mari, sau mici, trec cercetașii.

Rondelul plecării

Am să mă călătoresc --
Sunt furat ca de ispite,
S-o voiesc, să n-o voiesc,
Spre ținuturi negândite.

Vara este pe sfârșite.
Flori on suflet veștejesc.
Am să mă călătoresc.
Sunt furat ca de ispite.

Luminișuri strălucite
Viața mea o cuceresc,
Aripi tainice omi cresc,
Aripi zilnic mai grăbite. --

Am să mă călătoresc.

Rondelul oraşului din Indii

Spart a fost oraşul mare
De a vremii vitregie
Peste moarta gălăgie
Cresc copacii pbnă-n zare.

S-a uitat ce-a fost urgie,
Ce-a fost fală şi-nălţare
Spart a fost oraşul mare
De a vremii vitregie.

Ontr-a soarelui magie
Strălucesc porfiruri rare,
Urme şterse tot mai tare
Din străvechea energie... --

Spart a fost oraşul mare.

Rondelul morii

Șoptiri și cântece vrăjite
O-mpăciuire torc sub plute,
Ca flaute și alăute
La scocul morii părăsite.

Amărăciunile trăite
On stinse zări rămbn pierdute.
Șoptiri și cântece vrăjite
O-mpăciuire torc sub plute.

Mucigăirile-nverzite
Ombracă jgheaburile mute
Cu florile lor nentrecute,
Iar peste apele-adormite,

Șoptiri și cântece vrăjite.

Rondelul contemporanilor

Acești contemporani ai mei
Fac nencetat același sport
De treizeci de-ani omi tot zic mort
Tot mai pizmași și mai mișei.

Strigoi, adesea-mi zic tot ei --
Bătrbn, on ultimul resort
Acești contemporani ai mei
Fac nencetat același sport.

Deși par lei și paralei,
N-au cu talentul vreun raport,
Și n-au nici sfinți, nici dumnezei,
Trbnțiți on viață de-un avort...

Dar sunt contemporanii mei.

Rondelul meu

Când am fost ură am fost mare,
Dar, astăzi, cu desăvârșire
Sunt mare, căci mă simt iubire,
Sunt mare, căci mă simt uitare.

Ești mare când n-ai ondurare,
Dar te ridici mai sus de fire
Când ți-este inima iubire,
Când ți-este sufletul iertare.

Știu: toate sunt ondurerare,
Prin viață trecem on neștire,
Dar mângâierea e-n iubire,
De-ar fi restriștea cât de mare,

Și onălțarea e-n iertare.

Rondelurile celor patru vânturi

Rondelul cupei de Murano

Nu e de aur: e de raze.
O-ntind grifonii ce-o susțin.
E dătătoare de extaze,
Cu ea-n onoarea ta onchin.

On scvnteierea-i de topaze
Cuprinde-al nemuririi vin. --
Nu e de aur: e de raze.
O-ntind grifonii ce-o susțin.

E arta pură, fără fraze,
E cerul tot de soare plin.
Talaze largi, după talaze,
E sufletescu-avvnt deplin,
Nu e de aur: e de raze.

Rondelul privighetoarei

Privighetoarea-nvietoare
A-ntremătorilor fiori,
Deșteaptă prin caișii-n floare
Ale zefirilor viori.

E ca-ntr-o albă sărbătoare
Printre-ale pomilor ninsori
Privighetoarea-nvietoare
A-ntremătorilor fiori.

Și printre tihna lucitoare
Ce-și varsă luna din comori,
De viață e redătătoare
Pentru-orice searbezi muritori,
Privighetoarea-nvietoare.

Rondelul trecutului

Iată Pometeștii, iată Adâncata,
Scurtul pod de bърne este retrecut.
Renviază mama, omi zbmbește tata...
Vreme cwtă curs-a parcă n-a trecut.

Jar și vblvorare soarele urcat-a.
Arde grbu-n flăcări pbn' la brbu crescut.
Iată Pometeștii, iată Adâncata,
Scurtul pod de bърne este retrecut.

Iarba pe tot șesul de cosit e gata.
Apele-și deșiră graiul nentrecut.
Pentru viața de-astăzi mi-a sosit răsplata
Copilandrul vesel din nou m-am făcut... --
Iată Pometeștii, iată Adâncata.

Rondelul oglindei

Din al oglindei luciu rece
De apă-adâncă, — se desface
O liniște de dulce pace,
Ce-ntregul suflet mi-l petrece.

Obida vrând să mă onece,
Zadarnic firea și-o preface.
Din al oglindei luciu rece
Uitarea numai se desface.

Chiar dorul vieții-n mine tace --
Izvor ce gata e să sece;
Și pe-al meu chip, ce-n umbră zace,
Un fel de vis de opium trece
Din al oglindei luciu rece.

Rondelul domniței

Ieșind din balta Craiovița,
Unde-a fost crai Craiovisin,
Văpaie, vezi plutind domnița
Mai argintată ca un crin.

Sub lună-i tremură cosița,
On suflet poartă ca un chin,
Plutind pe balta Craiovița,
Unde-a fost crai, Craiovisin.

Oși duse viața-ntr-un suspin,
Nedându-și nimănui gurița,
Dar a rămas mironosița
Din veacul cel detot creștin,
Plutind pe balta Craiovița.

Rondelul oraşului de altădată

Era oraşul de-altădată
Sub plopi de-argint, muiiaţi on soare,
O verde oază fermecată
Cu repezi ape cventătoare.

Pe-oricare străzi cventau izvoare,
Şi sărutat de flori ce-mbată,
Trăia oraşul de-altădată
Sub plopi de-argint, muiiaţi on soare.

Prostimea chiar era bogată.
Prin curţi aveau, mai toţi, cuptoare.
On beciuri se şeseau covoare,
Ş-o viaţă-n veci ombelşugată
Trăia oraşul de-altădată.

Rondelul orelor

Omnia vulnerant, ultima necat

Pe r̃nd orice ore r̃nesc,
Iar ultima vecinic omoar̃... --
Tot sufletul mi-este-o vioar̃
Ce pl̃nge duios c̃ tr̃iesc.

Și nici nu mai cerc s̃ z̃mbesc
C̃nd viața s-arată ușoar̃. --
Pe r̃nd orice ore r̃nesc,
Iar ultima vecinic omoar̃.

Oric̃t̃ cereasc̃ comoar̃
Ar fi ontr-un lut omenesc,
Z̃vrlit de pe clipa ce zboar̃
Recade on iadul obștesc; --
Pe r̃nd orice ore r̃nesc.

Rondelul ajungerii la cer

On cer s-ajunge dintr-un salt,
Sau nu s-ajunge-n veci de veci...
Te-aruncă-n el un cbntec-nalt,
On care-al vieții plbns oneci.

Spărgbnd fluidicul său smalt,
Ca o săgeată de-aur treci. --
On cer s-ajunge dintr-un salt,
Sau nu s-ajunge-n veci de veci.

I se mai dă-n sfbrișit asalt
Sub jar de patimi cbnd te pleci,
On al tău suflet cbnd n-ai alt
Decbt fiorii dulci și reci... --
On cer s-ajunge dintr-un salt.

Rondelul ctitorilor

On zugrăveala-nvechită,
El, searbăd; ea, cu ruje-aprinse,
Biserica de ei clădită
O țin cu degete ontinse.

Năluci din vechiul timp desprinse,
Știu viața lor că e sfârșită
On zugrăveala onvechită,
El, searbăd; ea, cu ruje-aprinse.

Și nu-și blesteamă-a lor ursită...
Dar orice candeli cînd văd stinse,
Și sfînta slujbă părăsită,
Ei plîng cu lacrimi neonvinse
On zugrăveala onvechită.

Rondelul coroanelor nepieritoare

Coroane-n veci nepieritoare
Dintre frunzişurile mari
Ale bătrânilor stejari
Mi-aşterne umbra sub picioare.

Ducându-mi paşii solitari,
Pe sub pădurea sântătoare,
Coroane-n veci nepieritoare
Sint on frunzişurile mari.

Alea e-n apus de soare. --
Se urcă flacări tot mai tari,
Şi se răsfâng, scnteietoare,
Printre copacii seculari,
Coroane-n veci nepieritoare.

Rondelurile rozelor

Rondelul rozelor ce mor

E vremea rozelor ce mor,
Mor on grădini, și mor și-n mine --
Ș-au fost atbt de viață pline,
Și azi se sting așa ușor.

On tot, se simte un fior.
O jale e on orișicine.
E vremea rozelor ce mor --
Mor on grădini, și mor și-n mine.

Pe sub amurgu-ntristător,
Curg vâlmășaguri de suspine,
Și-n marea noapte care vine
Duiioase-și pleacă fruntea lor... --

E vremea rozelor ce mor.

Rondelul lui Saadi

Drapate-n purpură regească.
Sau onfoiate-n rochi de-argint,
Saadi-n frunzosul labirint
Făcut-a roze să-nflorească.

De-atunci nu pot să veștejească,
Și viața noastră o tot mint,
Drapate-n purpură regească,
Sau onfoiate-n rochi de-argint.

Natura lor nu și-o dezmint... --
Știu tot așa să amăgească,
S-adoarmă, și să liniștească,
Și să ne spună că nu mint, --
Drapate-n purpură regească.

Rondelul rozelor din Cişmeği

De flăcări, de aur, pembe, argintate,
Nebună orgie de roze oriunde,
De bolți agățate, pe ziduri urcate,
Și printre frunzișuri de pomi ce le-ascunde.

Pe ritmuri persane on strofe-așezate,
Melodic, culoarea, culoarei răspunde... --
De flăcări, de aur, pembe, argintate,
Nebună orgie de roze oriunde.

Un neamț a fost magul grădinii uitate.
Răpit fu de visul cu tainice unde,
Și dându-le viață ce-n suflet pătrunde,
Lăsatu-le-a-n urmă, on roze-nchegate,
De flăcări, de aur, pembe, argintate.

Rondelul marilor roze

Mari roze bogate și grele
Abia mai pot capul să-și țină
De luxul ce poartă pe ele,
Scăldate-n albastra lumină.

Miresme plutesc prin grădină,
Iar roua deșiră mărgele
Pe roze bogate și grele,
Ce-abia mai pot capul să-și țină.

Avântul simțirilor mele
Mă duce-ntr-o sferă senină
De ceața lumeștilor rele,
On care, pe frunte-mi se-nclină
Mari roze bogate și grele.

Rondelul beat de roze

De roze e beată grădina
Cu tot ce se află-mprejur
E beat și cerescul azur,
Și zăbzie, beată, albina.

Se clatină parcă lumina,
Un tunet e simplu murmur. --
De roze e beată grădina
Cu tot ce se află-mprejur.

Dar iată... — A mea nu e vina... --
Chiar eu, on gentil trubadur,
Visând, lăngă-al apei susur,
Mă schimb, așteptându-mi regina... --
De roze e beată grădina.

Rondelul cascadelor de roze

Urcbnd pe pomi, zBmbind pe casă,
Se surpă rozele grămadă,
Sau ontocmesc cBte-o cascadă
Pe vreo alee mai retrasă.

Parfumul lor purtat on stradă,
Ontinde-a lui subțire plasă...
Urcbnd pe pomi, zBmbind pe casă,
Se surpă rozele grămadă.

De-oricBte stavili nu le pasă
Sunt un torent, sunt o cascadă,
Ce-n voia soarelui se lasă,
Dar ce, de cum sfbșesc să cadă,
Reurcă-n pomi, zBmbesc pe casă.

Rondelul privighetoarei ontre roze

A noþii sublimă măiastră
E-ascunsă-ntre roze, și cvntă,
Grădina ce-mi stă sub fereastră
On raze de-argint se-nveșmbntă.

O vrajă și albă ș-albastră
Din ceruri, spre lume s-avbntă. --
A noþii sublimă măiastră
E-ascunsă-ntre roze, și cvntă.

Chiar roza ce moare on glastră,
De legile firii onfrvntă,
Tresare, on pacea sihastră,
La glasul, cu care-o-nmormvntă
A noþii sublimă măiastră.

Rondelul rozelor de august

Mai sunt încă roze — mai sunt,
Și tot parfumate și ele
Așa cum au fost și acele
Când ceru-l credeam pe pământ.

Pe-atunci eram falnic avânt...
Priveam, dintre oameni, spre stele; --
Mai sunt încă roze — mai sunt,
Și tot parfumate și ele.

Zadarnic al vieții cuvânt
A stins bucuriile mele,
Mereu când zămbesc uit, și cânt,
On ciuda cercărilor grele,
Mai sunt încă roze, — mai sunt.

Rondelul rozei ce onflorește

O roză-nflorește, suavă...
Ca nor risipit e necazul.
Puternic mă poartă extazul
Spre-o naltă și tainică slavă.

Nu-mi pasă de-a vieții otravă,
De chinul ce-și urcă talazul
O roză-nflorește, suavă;
Ca nor risipit e necazul.

Stăpân sunt de-acum pe răgazul,
Să-mi fac din ursită o sclavă,
Și nu mai e viața grozavă,
Deși mi-a brăzdat tot obrazul
O roză-nflorește, suavă.

Rondelul lui Saadi ieşind dintre roze

Rondelurile rozelor de azi și de ieri

Rondelul rozelor de azi și de ieri

Umbrît de rozele ce-au fost,
Visînd sub rozele de-acum,
Aș vrea obștescul adăpost
Să-mi fie la un colț de drum.

Știu al vieții mele rost
Simțirea din al lor parfum,
Umbrît de rozele ce-au fost,
Visînd sub rozele de-acum.

Oricui va spune pe de rost
Că nu-mi vrui soarta nicidecum
Născut on ceasul cel mai prost;...
Dar am trăit, nu prea știu cum,
Umbrît de rozele ce-au fost.

Rondelul nopții argintate

On noaptea de lună-argintată,
Pe pleoape când somnul se lasă,
On vis omi clădesc câte-o casă
Ce toată e-n roze-mbrăcată.

De zgomot și oameni retrasă,
Locaș ca din basme s-arată,
On noaptea de lună-argintată,
Pe pleoape când somnul se lasă.

Vreo sarcină-asupra-i n-apasă
De-ai mei creditori e-apărată,
Parfumul de roze ce-mbată
Extazul on suflet omi lasă
On noaptea de lună-argintată.

Rondelurile Senei

Rondelul onecașilor

Pe sub poduri, Sena toată
Este moarul tristei seri;
Ies on față-i și onoată
Onecașii cei de ieri.

Nici plăceri și nici dureri
Să-i mai miște n-o să poată.
Pe sub poduri, Sena toată
Este moarul tristei seri.

Sunt aleșii cei din gloată...
Veștejite primăveri
De-a necazurilor zloată, --
Și le cvntă m̃ngbieri,
Pe sub poduri, Sena toată.

Rondelul florilor de lună

Flori de lună ce s-agață
Schimbă apa on brocart;
Printre frunze prinde viață
Cvte-un cvntec de Mozart.

Spre Saint-Cloud, ce doarme-n față,
Val de val se duce spart;
Flori de lună ce s-agață
Schimbă apa on brocart.

Peste-a Senei verde față
Dulci și lungi fiori se-mpart,
Și de țărmi ce se răsfățã,
Cvnd corăbii se despart,
Flori de lună se agață.

Rondelul Parisului iad

Printre valuri care plâng,
Și sub bolți ontunecate,
Șiruri de-astre oncețate
Felinare se răsfâng.

Pe tot țărml drept și stâng,
Iad, urlând de răutate,
Pe cînd valuri care plâng
Curg sub bolți ontunecate.

Chiar din zări mai depărtate,
Deznădejdi, ce nu se-nfrîng,
On grozav vîrtej se strîng
Zbuciumînd tot mai turbate, --
Printre valuri care plâng.

Rondelul dezastrului mondial

Nori se bat la orizon.
Tot apusul svingerează.
Urlă groaznic un ciclon,
Sena din adânc oftează.

Buburi ce nu-ncetează
Sunt un tunet unison.
Nori se bat la orizon.
Tot apusul svingerează.

State noi se-nființează,
Prăbușit e cete-un tron... --
Moartea-și plimbă monoton
Coasa ei ce vieți retează. --
Nori se bat la orizon.

Rondelul uriaşului

Monstruos se-ntinde-oraşul.
Viciul joacă-n el pe brânci.
Are case, lanţ de stânci.
Dracii-n toate şi-au locaşul.

Rânjitor pândeşte-apaşul,
Floarea mlaştinii adânci,
Monstruos se-ntinde-oraşul.
Viciul joacă-n el pe brânci.

De cum n-ai ce să mănânci,
Face-ndată pe trufaşul,
Şi-n mocirlă dându-ţi brânci,
El rămâne uriaşul. --
Monstruos se-ntinde-oraşul.

Rondelul ticăloșilor

Istovite tbrbturi
Trec aproape-n pielea goală. --
Poartă negre-adbncituri
Pe sub ochii lor de smoală.

Pe neghiobi oi bagă-n boală,
Schimbă-n robi pe cască-guri. --
Istovite tbrbturi
Trec aproape-n pielea goală.

La Montmartre e răscoală
Cvnd, din craci făcvnd figuri,
Cu murdare strbmbături
Dau pe față ce-au sub poală,
Istovite tbrbturi.

Rondelul onălțimilor

On mansarda lui mereu
Sărăcia e stăpână. --
Geniu-și reazemă pe-o mână
Fruntea lui de tânăru zeu.

Zilnic soarta și-o amână,
Zilnic duce-al vieții greu. --
On mansarda lui mereu
Sărăcia e stăpână.

Dar prea mult nu este până
Va urca on empireu...
Se și crede-n Eliseu,
Și el stă de-o săptămână
On mansarda lui mereu.

Rondelul Franței burgheze

Unde este marea Franță?
Ce văd ochii, te sfbșie.
Oh! neroada burghezie,
Și trufașa ignoranță.

Cerul este de leșie.
Un liņol pentru speranță,
Unde este marea Franță?
Ce văd ochii, te sfbșie.

Ontre minte și prostie
S-a scurtat orice distanță. --
Vrut-au toți egali să fie,
Și sunt toți, cu siguranță. --
Unde este marea Franță?

Rondelul duminicilor de la Bellevue

La Bellevue e val de lume.
Flori de zarzăr. Cer de mai.
Sărbătoare. Rbs și glume.
Soare vesel. Colț de rai.

Sena curge numai spume.
E-nflorită ca un plai,
La Bellevue e val de lume.
Flori de zarzăr. Cer de mai.

Dragoști, muzici și parfume
Sunt al zilei dulce grai,
Dar on fundul bieteii hume
Tot e groaznic orice trai. --
La Bellevue e val de lume.

Rondelul sfârșitului

Omenirea e ca moartă.
Vii sunt numai flori și plante.
Ea-și deschise neagra poartă
Ce clădită-a fost de Dante.

Stema ei de diamante
Nimicită-a fost de soartă.
Omenirea e ca moartă.
Vii sunt numai flori și plante.

Spre-ale visului ghirlante
Nici-o aripă n-o poartă;
Obosit e chiar Atlante,
De povara ce tot poartă. --
Omenirea e ca moartă.

Rondelurile de porțelan

Rondelul lui Tsing-Ly-Tsi

Tsing-Ly-Tsi stă-n prispa de-aur,
Cu ochi mici ca de ghierlan,
Sub de-argint frunzos tezaur,
Casa e de porțelan.

Lângă ea, pe-același plan,
Pomi albaștri, zbor de graur;
Tsing-Ly-Tsi stă-n prispa de-aur,
Cu ochi mici ca de ghierlan.

Spre-a-și croi al vieții plan,
Asudat-a ca un faur;
Un măreț de smalt balaur
Poartă prins l-al său colan. --
Tsing-Ly-Tsi stă-n prispa de-aur.

Rondelul podului de onix

Pod de onix se-ncovoaie,
Arcuind o boltă naltă;
Cade foaie după foaie
Peste-azurul de pe baltă.

Dinspre-apusul ce tresaltă
Sbngeroase curg șiroaie;
Pod de onix se-ncovoaie
Arcuind o boltă — naltă.

Mandarini, stbnd laolaltă,
Spun că semne sunt de ploaie;
Iar o luntre, cam greoaie,
Printre ape se tot saltă,
Pe sub pod ce se-ncovoaie.

Rondelul pagodei

De mari fluturi sărutată,
Pe-o movilă — artificială,
E pagoda argintată
De zmbirea matinală.

Umbra pomilor, mișcată,
O dezbracă, virginală,
De mari fluturi sărutată
Pe-o movilă — artificială.

Picurbnd, diamantată,
Porțelanul roz i-l spală
Roua tainic deșirată
Pe fațada sculpturală, --
De mari fluturi sărutată.

Rondelul apei din ograda japonezului

Apei lui de prin ogradă,
Prea domol curgând la vale,
Bolovani, dintr-o grămadă,
Japonezu-i pune-n cale.

Spumegată, vrea să vadă,
Omprejurul casei sale,
Apa lui, ce prin ogradă
Prea domol o ia la vale.

Și schimbând-o-ntr-o cascadă
De consoane și vocale,
Uită-a vieții grea corvadă,
Dând răsunet de cristale,
Apei lui de prin ogradă.

Rondelul muzmeiei

On jinrikişă uşurică
Muzmeia mică e purtată. --
Frumoasă ca o păpuşică,
On kimono e ombrăcată.

Pe cînd zăduful de-aur pică, --
Spre ceainăria depărtată,
On jinrikişă uşurică
Muzmeia mică e purtată.

De-al soartei greu a fost cruţată.
Simţiri, nici gînduri n-o ridică.
Atît e: o păpuşă mică,
De tineri nostimi aşteptată,
On jinrikişa uşurică.

Rondelul opiumului

Fumându-și opiumul uitării
Pe rogojini din pai de-orez,
Fo-hi, spre piscul aiurării,
E dus de visul lui chinez.

Scăpat de chinul zbuciumării,
Senin ca după-un meterez,
Fumează opiumul uitării
Pe rogojini din pai de-orez.

Iar când sosește-al nopții miez
Ce-l urcă-n slava ombătării,
Deplin se dă halucinării
Ce-atunci e singurul său crez,
Fumându-și opiumul uitării.

Rondelul Mării Japoneze

Smaraldul mării răpitoare
E jocul vecinic de colori
On verdea flacăra de soare
De lăngă țării ninși de flori.

Liliachii, se duc izvoare
Sub pomi, plămâzi ca niște zori,
Smaraldul mării răpitoare
E jocul vecinic de colori.

Copii, de griji neștiutori,
Sunt japonezii-ntre popoare,
Ș-orice dureri le sunt ușoare.
Căci poartă-n suflet, zămbitori,
Smaraldul mării răpitoare.

Rondelul crizantemei

O crizantemă on mișcare
E-mpărăteasa strălucită
Printre roșatica-nserare
Peste grădină răspndită.

Minune-abia onchipuită,
Și mai mult mică decât mare,
O crizantemă on mișcare
E-mpărăteasa strălucită.

Oi este fața zugrăvită
Spre-a fi aceeași arătare
De tinerețe neclintită,
Ș-a fi crezută de oricare
O crizantemă on mișcare.

Rondelul Ioshiwarei

Prin vitrine așezate,
On cartierul Ioshiwara,
Vezi păpuși nenumărate
Cât de lungă este vara.

Sunt aproape-asemănate;
On obraji le arde para
Prin vitrine așezate.
On cartierul Ioshiwara.

Cam la fel sunt vestimentate...
Poate grea le-ar fi povara,
Dar fiind prea zorzionate
Nu le tulbură ocară,
Prin vitrine așezate.

Rondelul chinezilor din Paris

Ei nu vorbeau, ci ciripeau,
Căzuți din lună on Paris,
Și cum naintea mea mergeau,
Păreau ieșiți ca dintr-un vis.

Să-i vadă mulți se ontorceau
Aveau un chip de nedescris...
Ei nu vorbeau, ci ciripeau,
Căzuți din lună on Paris.

Din țară singuri s-au proscris...
Onsă de câte ori priveau
Albastrul hainelor deschis,
De ea aminte-și aduceau,
Și nu vorbeau, ci ciripeau.

Epigraf final

De-aş fi ori oncă nu pe ducă,
Mă simt la fel cu orişicine
Clipire-nchisă-ntre suspine,
Şi-ntre năluci ce pier — nălucă.